

КОНАЧНО И ПРЕКОБРОЈНИ

● Први пут после десетак година за поједина занимања металске струке конкурисао већи број ђака — Нико неће у топионичаре гвожђа и челика, у ливце и металолодаче

ПОСЛЕ ДРУГОГ уписног рока у средњим школама, у Ливници жељеза и темпера су релативно задовољни, или тачније речено, много задовољнији него претходних година. У Средњој школи «Михајло Пупин» у првим разредима машинске и електро струке више нема места. Први пут после десетак година за поједина занимања конкурисао је већи број ученика него што је планом предвиђено. Реч је о машинским и електро техничарима. Чиница је да то, прекобројност охрабрује. Међутим, забрињава податак да се за поједине металуршке струке у први разред није уписао ниједан ученик. То су топионичари гвожђа и челика и ливци, занимања која су Ливници итекако потребна. Напоменуто само податак да је последњи ливац изниклао из средње школе пре петнаестак година, тако да је Ливница принуђена да раднике овог профила обезбеђује обучавањем.

Слична ситуација је и са ђацима који се ове године уписују у први разред познано-усмереног образовања, односно у трећи разред средње школе. Осим занимања металостругар, где је предвиђено 30 ученика, а уписао се свега 7, и металоловач, где се није уписао ниједан ученик, а такође је предвиђено 30, остала занимања потребна Ливници жељеза и темпера су попуњена.

— Што се тиче уписа у трећи разред, дефицитарност кадра за ова два занимања би могла бир да се ублажи, јер ће се велики број ђака појавити августу на пропалном испиту. Будући да су места за остала занимања у «Михајлу Пупину», а и у другим средњим школама углавном попуњена, сматрамо да би се ови ђаци могли одредити за поменути два занимања. Можда би овде требало мало више да се ангажују запослени у «Михајлу Пупину». Наравно, сви ђацима Ливница нуди стипендију, и по завршеном трећем или четвртном разреду, посао — истиче Слободан Срејојевић, руководиоци Сектора за кадрове у Ливници жељеза и темпера.

Дакле, у односу на претходне године, много тога се мења. Како кажу, то је плот низа организованих акција. Рецимо само да је током маја кроз Ливницу прошло више од осамсто ученика, пре свега осмих разреда, који су имали прилику да се упознају, не само са кадровским потребама Ливнице, него и са условима рада. У Ливници истичу и веома добру сарадњу са Службом за професионалну оријентацију СШЗ-а за запошљавање, која је у току школске године систематски упознавала ђаке са свим збивањима у Ливници и могућностима за школовање и рад које овај кикиндски колектив нуди.

Д. Ст.

Преча да се о својим уметничким дјелима:

— Све сам постигао сам, без претходног ликовног образовања. Учио сам радећи. До 1973. године био сам сликар. Међутим, те су слике такође биле веома вољумезне, тако да је природно уследила потреба за тродимензионалношћу. Начинио сам две скулптуре и изложио их у Лондону. Десио се да их је видео и похвалио велики Хенри Мур. Отага сам оставио четкице. У почетку сам радио у граниту опус о рекама, следећи природне облике облутака, на којима сам фигуративни интервенисао, али веома блато. Личило је то на идоле. Касније сам прешао на мермер, а све време радио сам многе мале скице у теракоти.

Арменски професор Галзаликјан упutio ме у техничке тајне теракоте и керамике и отага настојим да што боље упознам слику. Мислим да је примарно за уметник да сачува понаје материјал због којег се изражава. Без тога мисао може да остане нејасна.

Телевизија РАИ-III посветила ми је 1982. године двадесеточинутну емисију, приказивши моје дотадашње стваралаштво. О њему су и писали многи италијански критичари. Захваљујући је отишао у Њорџ Сетату из Палове, позван сам овде.

»Тера« је за мене ново и прекрасно искуство, у Италији нема овакве форме заједничког рада. Овде сам пронашао предивне колеге, артистички добро припремљене, уметнички озбиљне и чини ми се да сам се у ту средину добро уклопио. Посебно ми је драго што сам и лично упознао нашег истакинутог вајара Косту — Анђели — Радованија.

Овде сам научио нове финесе о лопачама који глинци дају нове изражајне могућности (боје, стиропор), па сам их одмах и применио на ових дванаест мањих скулптура. Жао ми је што због других обавеза морам раније да одем, иначе бих радио још једну скулптуру за отворени простор, двометарску.

На крају, молим вас, напишите да захваљујем за гостољубивост коју су показали сви с којима сам овде сарађивао.

Глас за

● Васпитачици Мари М. за успешан тридесето

МНОГИ ОД НАС КОЈИМА су чак само нежна и драга успомена, радо лепих, топлих недеља пре 25 и више су нас лепо очешљане и углађене, водили у луткарско позориште. Били правцато позориште за децу, с маломноштвом љупких лутека и намазцом скочицом». Лутке на концу су смејале се и махале својим малим рустрепели над њиховом судбином, идући за оне које су нам биле симпатичне.

Ко је те лутке водио, ко им је подпозајмио глас, ми то тада нисмо знали истински забављали и с нестрпљеном наше лепе недеље.

Иза тих радосних тренутака детињства, аматера, васпитача — Мари Перка Радовановић, Хилда Бански, нић и Радмила Ковачевић. Оне су онда и сада спремне, пожртвоване и појале сваки тренутак слободног времена премиле понешто за децију радост.

— Режијери су се мењали, каже Мари, добитници златне значке, КПЗ С стална поставка је остајала. Прва сазнала и марионетама, о тајнама њиховог живота, пренео нам је Милорад Савић су се смењивали Хартиг, Јован Царковић. ... Једну веома успелу представају, режирао је покојна Милева.

Прве представе су биле можда и неким видним пропустом, светлосни